

Ännu en av våra yngsta gillesbröder, Löjtnanten Bertil Cewers, har störtat i flygvapnets tjänst. Den 2 september 1955 kolliderade han under övningar inom Skånska Flygflottiljen med ett annat flygplan och båda förarna omkommo.

Bertil Cewers var född 1926 i Landskrona och var son till vår gillesbroder Konsuln Walter Cewers, av gammal Landskronasläkt och bortgången 1953, samt hans maka Vera Bosse. Han växte upp i det vackra hemmet i Dammhagsparken, som fadern låtit uppföra, och avlade sin studentexamen 1945.

Tidigt hade hans håg stått till flygvapnet, om vilket de djärva och modiga inom vår manliga ungdom väva sina drömmar. Där fanns allt, som kunde locka: den fria flykten bland himlens vindar, de utvalda kamraterna, den alltmer fulländade tekniken och den ökande hastigheten; och själva faran, som sätter skicklighet och mod på så stort prov. Men säkerligen skulle man göra dessa unga män orätt, om man glömde den bevekelsegrund, som de aldrig talade om men gömde i sina hjärtan: kärlek till fosterlandet och viljan att offra sig för detsamma i en ond och bråd tid. I deras öron ringde Churchills ord om det engelska jaktflyget efter blixtnanfallet 1940: "Aldrig har så många haft så få att tacka för så mycket".

Och de djärvaste och duktigaste valde det farliga flygvapnets farligaste gren, jaktflyget.

Bertil Cewers utbildades som andra flygare på Ljungbyhed i de gamla skolflygplanen, gjorde sin första soloflygning, avlade examen och fick de åtrådda vingarna av guld fästade på vapenrocken. Han placerades i Skånska Jaktflottiljen, F 10, som från Malmö överflyttades till Ängelholm. Han genomgick kadettskolan och gick ut som nr 2 bland 33 kamrater. Han genomgick därefter

flygkrigshögskolans allmänna kurs och förklarades lämplig för fortsatt militärakademisk utbildning.

Det har av hans flottiljchef betygats, att han tidigt visade en sällsynt fallenhet som jaktflygare, vilket vill säga att han förenade djärvhet och mod med försiktighet och snabb uppfattning. Trots sin ungdom togs han i anspråk för synnerligen krävande uppgifter. Vackra ord sades vid hans bår om hans egenskaper som kamrat och hans goda föredöme.

Bittert och tillika ljuvt är förvisso det minne, han efterlämnat till sörjande maka och moder, hennes ende son. Må vi önska dem att i sina hjärtan kunna äga skaldens ord:

"Ej med klagan skall hans minne firas".